

ЛИТЕРАТУРЕН ЕВЕРЕСТ

ВЕСТНИК КНИГА

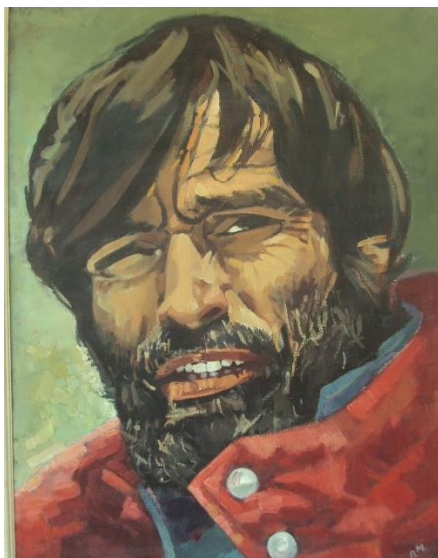
по случай патронния празник

на СУ „Христо Проданов“

Карлово

20 април, 2020

Поради извънредното положение в страната,
вестникът излиза в електронен вид и непълен.
Творбите са подбрани от **редакционна колегия** в
състав: Тина Маринова, Георги Боюклиев, Диана
Краева, Симеона Дановска, Мариела Коклева и Росица
Иванова.
Предпечат: Р. Иванова

Худ. Петър Манолов

Благодарим на авторите на текстове:

Радостина Маринова, Майя Василева, Александър
Костов и Гергина Тодорова (3.а),

Христиана Георгиева, Андреа-Лора Денева и Никол
Гаджева (4.а),

Гергана Жекова (5.б),

Гергана Иванова (6.а),

Кристиана Делевска, Мария-Магдалена Боюклиева и
Тихомир Петков (6.б),

Иван Стефанов (7.а),

Мартина Петрова и Христина Стоенчева (7.б),

Габриела Колева (8.б),

Виктория Семкова, Велизара Ковачева, Галина Йовева
и Симона Иванова (9.а),

Лъчезар Лазаров (10.а),

Венцислава Писачева и Диана Жожгова (10.б),

Даниела Михалева и Радослава Василева (11.а),

Катя Данова, Мадлен Рачева и Антон Георгиев (11.в)

и Валентин Димов (11.г).

Благодарим и на художниците:

Моника Козинарска (5.а),

Тодор Димитров (8.в),

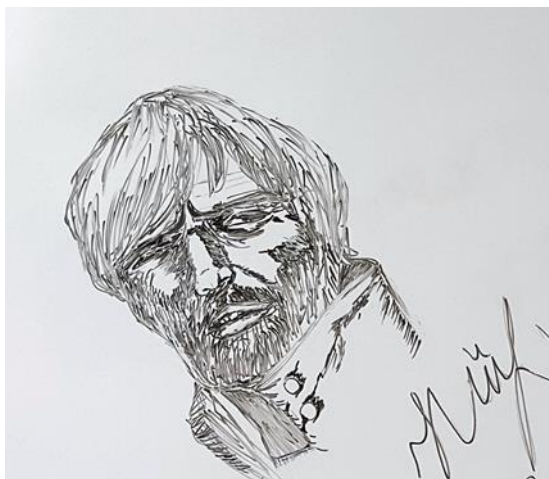
Велизара Ковачева (9.а),

Доника Мандева (10.б),

Даниела Копчева (11.г),

Богомила Дановска (12.б) и на

Ренета Стефанова и Нона Дановска (студентки).

Рис. Нона Дановска

СЪДЪРЖАНИЕ

Творби, посветени на Христо Проданов.....	6
Стихотворения, посветени на нашите ученици	7
Акrostихове, посветени на Родината.....	9
Началото беше вчера.....	11
ВЪЛШЕБЕН СВЯТ	14
ОТГОВОРЪТ Е В НАС.....	29
НА ЧАША ЧАЙ.....	45
ЛЮБОВ ЛИ Е ТОВА?.....	48
ПОКОРИТЕЛИ НА ВЪРХОВЕ	63
Иновации в действие.....	65
English, Deutsch, Русский.....	67
Изяви на учениците от начален етап.....	70
Философията – изкуство за душата.....	74
Направление „Математика, информатика и ИТ“.....	75
Инициативи и мероприятия на 7.а клас.....	79
Невероятен Ученически съвет и през тази година!.....	81
Спортни дейности.....	84
Клуб „Литературен Еверест“.....	86

НА ХРИСТО ПРОДАНОВ

Ти си нашият патрон
и ние ти дължим поклон.
Вдъхнови ни да вървим
по стъпките ти към върха
и така да покорим света!

Мартина Петрова, 7.б

ХРИСТО ПРОДАНОВ

Той бил свободен и направил Еверест свой роб
Първият българин, превърнал върха в своя гроб
Нямал е никакво време, но имал е срок
Спечели надежда и слава за нашия народ
Имал е целия въздух, но му липсвал кислород
Спортистът на века, избран от своя род
Изкачил се и към родината вдигнал ръка
Делото му тежи повече от всеки
погребан танк във тази ничия земя
Виновният за сбъдването на върховната мечта
Човекът, достигнал върха и узнал там своята съдба

Лъчезар Лазаров, 10.а

КЪМ НАШИТЕ УЧЕНИЦИ

Все още плахи, мъничко смутени,
прекрачвате училищния праг,
с надеждата отново вдъхновени
свой свят да съградите непознат.

Добре дошли в училището наше,
отворило за знание врати,
за вяра и любов без междучасие,
звънецът би за смелите мечти.

Потомци сте на славен алпинист,
издигнал ръст завинаги в небето.
Звънецът би за първи подвиг чист –
без вас ще са самотни върховете!

НЕПРИМИРИМИ

*„Много са малко. Все пак ги има.
А пък аз точно такива харесвам -
дето ги няма. Непримирими!
И към земята строго отвесни.“
Миряна Башева*

Непримирими сме и имаме мечти,
в които вярваме до болка, без остатък,
небето няма никъде врати
и всеки чака своя полет кратък.

Непримиримо търсим светлина
сред формули, числа, уроци, думи,

от класна стая тръгва смелостта
да търсиш сам пътеките най-трудни.

Мъждука в нас негаснещият пламък
и още шепне в нас един монах
история, градена с дух и камък,
превърнала се в храм, не в мъртъв знак.

И още срича всеки първолак,
че син е на „юнашко племе“,
не ще покрие паметта ни прах –
от век на век, без граници и време.

От тихата килия до безкрая,
с изцапания в мрака пергамент,
ще съди, ще напомня, ще прощава –
заветът на книжовник и поет.

И днес ги има – вярващи, горят,
пред тях мълчи училищният праг,
не вършат подвиг, но и днес без тях
ще бъдат мъртви всеки връх и бряг.

Не помним имената им, страха им,
те тихо влизат в час, ще ни простят
безсънието, почерците груби,
непримиримо днес будителите бдят.

За вярата, честта, за дързостта ни,
за шепота, превърнал се във вик,
че тях ги има, че и нас ни има –
с история, и бъдеще, и стих.

Тина Маринова

* * *

Рай си ти за мен,
Обичан и предаван –
Дошлите вражески войници
Искали да те пленяват,
Но истинските българи се борили за свобода,
А ти, родино моя, помагаше им в таз борба.

* * *

Рисувам в ума си твоята магия,
Обичам те, Родино, как това да скрия!
Дедите ни през вековете си окриляла
И нас сега даряваш със любов и сила.
Народът, на когото ти живот си дала,
Ако ли падне, ще се бори и винаги ще оцелява!

Гергана Иванова, б. а

* * *

Родино мила и прекрасна,
Обичам те от цялото сърце,
Дните ми във теб са райски,
Изпълнени с любов към теб!
Небето твое винаги ме вдъхновява,
А дивата природа ме пленява!

Кристиана Делевска, б. б

Рис. Богомила Дановска, 12.б

РОДИНА

Родино моя, омайна и прекрасна,
долините ти зелени ден по ден
изпълват ми душата.
И цветята, и горите ти планински
радват ни очите и сърцата.
А героите, които паднаха
във бой за свобода,
вдъхновяват ни за подвиг нов сега!

Мария-Магдалена Бююклиева, 6.б

НАЧАЛОТО БЕШЕ ВЧЕРА, А УТРЕ ЗАПОЧВА ОТ ДНЕС

Тридесет и пет години! Като полъх на вятъра преминахте край мен! Години на радости, на скърби, на борба, на отчаяние, на върхове и на падения... Години! Секунди от вечността и в същото време – цял един живот!

Стоя замислена пред великолепната сграда, вятърът развява косите ми и като че ли разлиства книгата на историята. Пред погледа ми пробягват картини, образи – истински, реални, създадени във времето и подкрепили с мощните си рамене фундамента на създаденото през годините. А то е много. И... уж са само 35, а зад гърба ни има толкова много история!

Назначена съм в „новото училище“. В очите ми има сълзи. Въпреки че имах само три години стаж, вече бях завързала приятелства, колегиални връзки, бях изградила собствено усещане за принадлежност в гилдията. И изведнъж – откъсната от другите, запратена някъде далеч в другия край на града... Душата ми плачеше. Бях сама. Чувствах се изоставена.

В сградата кипеше усилен труд. Работеха машини, чуваше се тропане, викове, всичко кънтеше и смразяваше още повече изплашеното ми сърце. На входа стоеше колежка. Запознахме се – г-жа Гърдева. Нямахте други. След няколко минути се появи, тогава другарят, Златан Тодоров. Познавах го, защото през първата ми учебна година бе директор на училището, в което работех. Изпрати ни да носим кофи с цимент. Оказа се, че колежката очаква дете и носенето на тежките кофи е опасно за нея. Казах на г-н Тодоров, а той, видимо много притеснен, се развика: „Не знам! Няма хора!“, но в следващия момент размисли и изпрати колежката да поставя маджун на огромните прозорци. Аз останах с кофите... Коридорите бяха пълни с вода, защото огромни машини заглаждаха мозайката. В кабинетите поставяха паркет. Бригади

работеха в тоалетните. По нищо не личеше, че след две седмици тук ще има деца.

След няколко дни изпратиха много учители. Бяха ги преназначили. Появи се и директорката г-жа Михайлова. Бе отличен мениджър. Подбираше си хората. Дойдоха млади, но обещаващи преподаватели. Сред тях бяха и моите приятелки – Ангелина Колева и Станка Георгиева. И двете бяха – много тъжни, защото ги откъсваха от средата им. Само аз бях щастлива. Заедно започнахме работа. Аз бях по-млада и се учех от тях. Може би трите бяхме първият неформален екип в училището.

На 14 септември ни връчиха списъците с децата. Огромни класове! Не помня вече по колко бяха във випуск, но бяха много. В по-късните години стигнахме до шест паралелки. За четвърти път поемах първи клас. Шегувах се, че съм слаба ученичка и не мога да премина във втори. Така се започна. Последваха години на упорит труд. Директорите ни бяха много амбициозни и успяха да заразят и нас. Трябваше да сме най-добрите! Продължихме с всички възможни квалификации. Изнасяхме открити уроци пред учителите в общината. Провеждахме обучения. Имахме лектори от Пловдив. Ние самите бяхме лектори... Работехме в името на децата, но и изграждахме имиджа на училището. Успяхме! Училище „Христо Проданов“ стана най-популярното и търсено училище в общината. Тук е мястото да благодаря на тогавашното ръководство на училището – г-жа Гинка Михайлова, г-жа Денка Лазарова и г-н Златан Тодоров, които бяха отлични мениджъри, но и организатори, за да крачим с толкова бързи крачки напред. Благодаря и на екипа учители, които с дружни усилия успяха да внушат увереност в родителите за бъдещето на техните деца.

Промените след 10 ноември създадоха нов облик на училището. Стараехме се да подбираме такива специалности в горен курс, които да създават интерес. Първите ученици мениджъри бяха обучени в нашето училище. Много от тях са предприемачи и днес! Други се реализират в почти всички точки на света, като започнем от родното Карлово, минем през Пловдив, София, цяла Европа, САЩ, Япония, Южна Корея и т.н. И днес в училище се обучават много ученици в паралелки с актуални специалности.

Броят на учениците в малките паралелки обаче намаля. Причините са много – ниската раждаемост, много от младите напуснаха Карлово и децата им се обучаваха в чужбина, отдалечеността на сградата. Жалкото е, че разполагаме с перфектен учителски състав! Високо квалифицирани, обичащи работата си и работещи с хъс и жар учители! Г-жа Кръстева е обучила, обучава и възпитава стотици деца в любов към българското народно творчество и в частност народните танци, г-жа Манолова и г-жа Юнакова работят настойчиво в областта на музикалното възпитание и изяви на учениците, имаме групи по художествена гимнастика, приложно изкуство, ученически фирми, извънкласни дейности. В училището кипи труд и това ни прави горди. Горди от постиженията на учениците, горди от това, което оставяме след себе си.

Броят на издадените книги от наши ученици, на спечелените награди от състезания, на успешите, продължава да расте. Зад тези успехи обаче стои постоянният, тих, ненаатрапчив, но продължителен и неуморен труд на всички учители и ръководители на училището.

Благодаря ви, колеги! Благодаря и на ръководството, че създава тази творческа атмосфера в училище. Благодаря най-вече и на Вас, деца! Без вашия труд и амбиция постиженията биха били невъзможни. Благодаря и на родителите, които стоят плътно до нас и ни подкрепят!

За мен СУ „Хр. Проданов“ е като роден дом. То е в сърцето ми и знам, че ще пребъде в годините напред. Защото, „Където има воля, има и път“. А ние виждаме пътя! Той винаги е „Напред и нагоре“!

Пенка Василевска, старши учител

ВЪЛШЕБЕН СВЯТ

Рис. Доника Мандева , 10.б

ЛУДИЯТ ВЯТЪР

Аз съм вятърко немирен
и пред нищо се не спирам!
Тичам по поля и друми
и не чувам твоите думи.

Дърпам плитки подредени,
роша лизнати перчеми,
галя малките главички
на цветя и пойни птички.

През комини с флейта свиря,
вдигам прах и олелия.
Аз дърветата превивам,
зиме сняг на преспи свивам.

Андреа-Лора Денева, 4.а

НЕБИВАЛИЦА

Ежко Бежко се качил на клон.
Но този клон се оказал хобот на слон.
Не, не бил хобот на слон, а конец на балон!
Този балон отлетял към далечния okazaион.
Там налетял на кон, който бил без панталон.
А наблизо хамелеон дъвкал розов бонбон и си пеел на висок тон.
Но къде е Ежко? – Отиде да тича на стадион, за да стане шампион.
И по какво? – По маратон!

Андреа-Лора Денева, 4.а

НОВАТА КНИГА НА АРИЕЛ

Задуха силен вятър. Вълните започнаха да стават все по-големи и по-големи. Корабът „Якимо-16“ се мятеше във всички посоки и се пълнеше с вода. Той караше ценен товар – сандъци с книги за една библиотека. Капитанът се опита да задържи курса, но бурята раздра платната и скърши мачтата. Екипажът се качи в единствената лодка и се отправи към брега да търси помощ. Изоставен, корабът се удари в една скала и се разцепи на две.

– Ариел, бързо! – извика Флаундър.

Малката русалка плесна с опашка и заплува към мястото, откъдето се чу гласът. Пред очите ѝ се откри невероятна гледка – във водата плаваха хиляди книги с истории за героични битки, за принцове и принцеси, за съкровища и страшни чудовища. Хрумна ѝ блестяща идея. Само хората ли ще имат библиотека? Тя отдавна искаше да направи такава и за жителите на подводния свят, но цар Тритон не даваше и дума да се издума за човешки неща.

Ариел извика малките рибки и те грижливо прибраха всяка книга в мидена черупка. После понесоха разноцветните томчета към кораловия риф.

Тук кипеше бурен живот. Рибки балони показваха новите си одежди. Златоперки отмятаха своите воали и мигаха с дълги мигли, а хелерите припадаха от любов по тях. Рибите клоуни правеха фокуси и размиваха мидите-бебета. Старите акули непрекъснато мърмореха и наказваха жестоко невнимателните. Това място беше най-подходящо за библиотека!

Ариел даде заповед за разтоварване. Книгите бяха подредени върху разклоненията на коралите. Някои не можеха да четат, други само разглеждаха картинки, но имаше много желаещи да получат читателска карта. Себастиан, като разбиращ от изкуство, стана библиотекар. Той беше много строг с читателите. Проверяваше дали са им чисти перките, преди да вземат книжка. Много се сърдеше, когато някой я връщаше измачкана.

Малката русалка стоеше отстрани и искрено се забавляваше. Чудесна работа свърши. Беше горда със себе си. Как ще се оправдава пред онзи с тризъбеца, не искаше и да мисли сега. Трябваше ѝ добра стратегия. Ще го погледне с нежен поглед, ще се гушне в него и той ще ѝ прости. Досега това минаваше. Ариел знаеше колко много я обича цар Тритон и никога не злоупотребяваше с това. После ѝ стана малко мъчно, защото баща ѝ не я разбираше; след това – защото бе изчела всички книжки и накрая, защото беше различна.

Тя плесна с опашка и се приближи до потъналия кораб. Светът на хората я плашеше, но и я привличаше неудържимо. Ариел погледна през люка. На масата в каютата стоеше тетрадка с кожена подвързия. Някой беше рисувал в нея. Малката русалка я взе в ръцете си и сърцето ѝ започна да бие силно. От листа я гледаше малка русалка с нейната червена коса, с нейните игриви очи, дори с цветето, което тя носеше в косите си. Тя зачете: „...принцесата от моите сънища...“

– Някой ме е сънувал? Дали не е принцът, когото аз всяка нощ сънувам?

Ръцете на Ариел трепереха. Малката русалка прегърна кожената тетрадка и заплака.

– Да, аз пея, танцувам, лудувам, мечтая за същите неща, за които пишеш. Ти ме познаваш по-добре от всички жители на подводното царство!

Ариел изплува на повърхността и погледна към звездите.

Някъде от дълбините се чу гневният глас на цар Тритон:

– Ариел, къде си?

Малката русалка бързо скри дневника:

– Пазй моите тайни! – усмихна се тя.

Андреа-Лора Денева, 4.а

МАЛКАТА ВИДРА И КОТЕТО

Имало едно време едно видърче на име Чарли. То се запознало с котенцето Миши, което решило да го покани на рибен чай. По пътя двамата приятели видели съседите на котето – калинките Маринка и Минка. Калинките раздавали покани за вечерното си шоу. Чарли и котенцето също получили покани.

По-нататък Чарли и Миши срещнали тигърчето Лили. То ходело с патерица, защото си било наранило крака. Докато разговаряли, котенцето осъзнало, че ще закъснеят за шоуто. А и може би чаят отдавна бил изстинал...

Това Чарли предложил да тръгнат с лодка. Котенцето споделило, че не може да кара лодка. Чарли поискал да го научи. Котето се съгласило, макар да го било страх. Тръгнали към вкъщи с лодката. След малко пристигнали пред къщата на котето. То побързало да види дали чаят е изстинал. За тяхна радост, чаят още изпускарал пара. Докато си пийвали, котето се замислило на какво го бил научил Чарли – да бъде смел и да не се страхува!

Радостина Маринова, 3.а

МАЛКАТА ВИДРА И КОТЕТО

Имало едно време едно видърче на име Чарли. Веднъж то срещнало едно коте. Дватама си направили лодка и отплавали на път по реката.

Плавали, плавали и срещнали морското коте Джеф. То ги поканило на своята по-голяма лодка, където имало и други животни. Заедно вдигнали голям купон!

Александър Костов, 3.а

СЛАДКО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Имало едно време едно видърче на име Чарли и котенце на име Кити. Те били неразделни приятели. Един ден решили да обиколят света. Кити предложила да отидат в Шоколандия. Чарли казал:

– Чудесна идея! Това е любимото ми място. Да тръгваме веднага!

Чарли извадил магическата си топка и я потъркал в меката си козина. След това извикал силно:

– Шоколандия! Шоколандия! Шоколандия!

И на мига се озовали там. Шоколандия била малка, вкусна, загадъчна и пълна с лакомства страна – цветно и красиво място с всякакви изкушения. Хората били джинджифилови бисквитки, дърветата – близалки, а облаците – пухкави захарни памуци. Плодове летели навсякъде, а земята била покрита с шарени желирани бонбони. Къщите пък били направени от шоколадови блокчета и на всяко тъгълче се продавали по сто вида сладолед и сто вида целувки. В Шоколандия всички пътували с коли от летящи балони.

Чарли и Кити решили да останат една седмица във вълшебната страна. Те хапвали на воля, забавлявали се и обикаляли навсякъде. Купили безброй сладки подаръци за близките си.

Накрая се завърнали щастливи у дома и разказвали с дни за своето приключение.

Майя Василева, 3.а

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ВИДРАТА ЧАРЛИ

И КОТЕТО КАТЯ

Имало едно време едно видърче на име Чарли. Веднъж то срещнало едно коте. Видърчето и котето станали приятели. Видърчето научило котето да плува, а котето му се отблагодарило с рибен чай и хлебче с рибен пастет.

Гергина Тодорова, 3.а

НА МАМА

Когато те погледна, мамо,
в твоите очи
аз виждам
хиляди мечти.

Когато те погледна, мамо,
ти си цялата обляна в светлина
и бузите ти светят
като брилянти във нощта.

И ти сияеш, мамо,
в своя светлина,
по-ярко светеща
от всяко слънце
по света.

Мамо, ти си диамант,
от 24 карата по-голям!
С любов е пълно твоето сърце
и мамо, знай: обичам те!

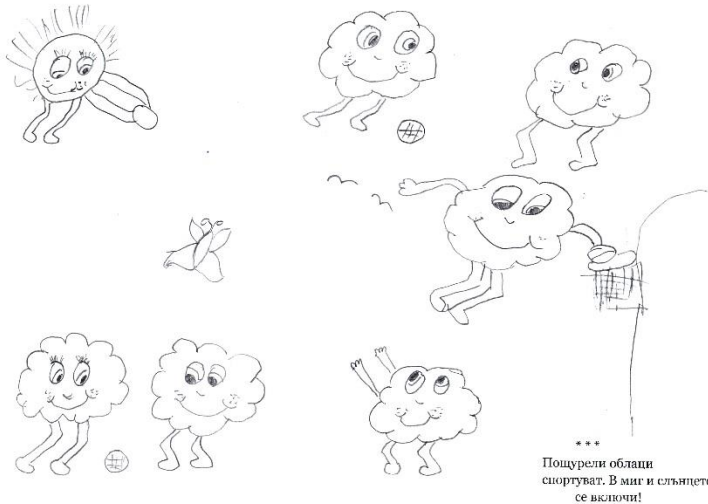
Христиана Георгиева, 4.а

СПОРТ

Спорт с приятели навън,
спорт в училище като несбъднат сън:
крачета шаващи безбройни,
игри забавни, многобройни!
Двама, трима, четирима
скачат, тичат и се веселят,
а останалите десетима
след топката хвърчат.

Даже облаците пошурели
в танц спортуват, чистобели.
В миг и слънцето се включи –
тези весели игри научи!

Христиана Георгиева, 4.а

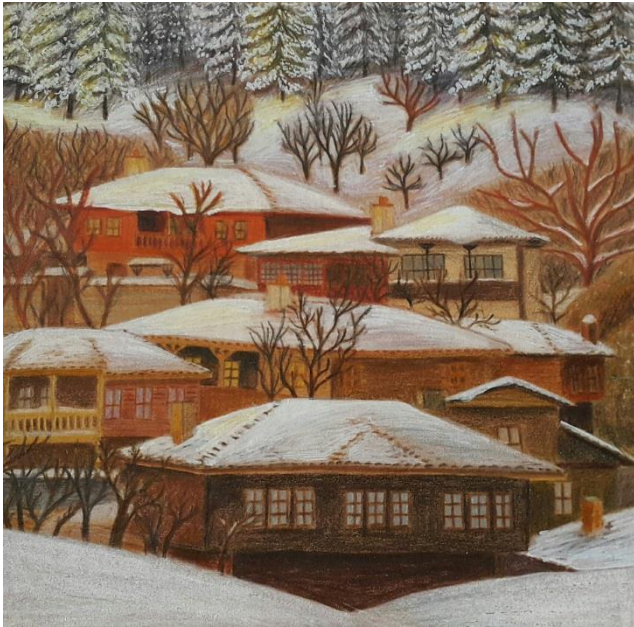

ЗИМЕН ДЕН

Сняг кристален заваля
и земята побеля.
С чисто нова пелена
къщичката заблестя.

Само пушекът успя
да запази си цвета –
бълва белият комин
тъмни облаци и дим.

Христиана Георгиева, 4.а

Рис. Богомила Дановска, 12.б

ПРОМЯНАТА

(Градът, семейството и аз)

Ако трябва да опиша града с една дума, тя ще е „красота“. За семейството мисля, че точната дума е „подкрепа“. А за себе си – и аз не знам. Но днес ще ви разкажа за едно момиче, което промени целия живот в града ни.

Даниела Калева е 13-годишно момиче от малкия град Карлово. Там всичко на пръв поглед е идеално – градинки, паркове, читалище и културен дом, магазини и кафенета... Но само хората, които живееха отдавна в града, знаеха за отвратителното замърсяване, изпочупените пейки и грозните и неразбираеми графити по обществените места.

Дани заедно с по-малката си сестра, майка им и баща им живеят отдавна в Карлово. Всичко в живота им обаче се промени, когато Дани стана на 12 години. Тя все по-често се замисляше, че ако повече жители се включат в планираните от нея дейности, ще могат да направят заедно града, а и цялата ни държава, по-добро място за живот!

Когато започна да разказва на родителите си за своите планове, те не реагираха. Въобще не я отразиха! Родителите ѝ бяха прочути предприемачи и не се интересуваха от такива екологични дейности...

Но момичето не се отказа от идеите си и намери свой начин да ги реализира!

Две седмици по-късно, когато една вечер родителите на Дани гледаха новините по телевизора, чуха името на дъщеря си и увеличиха звука: „За публикуваните снимки на изпочупени стъкла на коли и автобусни спирки, графити по паметници на културата и масивно замърсяване в град Карлово разказва шестокласничката Даниела Калева в последния си пост.“

Когато родителите на Дани чуха думите на репортерката, се вцепениха. Все пак баща ѝ отвори устата си и извика с цяло гърло:

– Дани! Ела тук веднага!

– Какво има? – попита момичето, влизайки при родителите си.
– Обясни за това по новините, веднага! – развика се баща ѝ.
– Вие дори не ме чухте и затова реших да действам сама! – отвърна Дани.

– Тя е права, не я изслушахме – включи се и майката на Дани.
– А между другото, в сряда, с приятели ще почистваме града! – добави момичето и отиде в стаята си.

Няколко месеца по-късно не само родителите ѝ, но и повечето жители на Карлово приеха тези идеи и действия, като се включиха активно в тях. Родителите на Дани дори ѝ помогнаха да си уреди среща с президента на Републиката! След срещата кметът на града въведе доста строги правила за графитите и чупенето на каквото и да е по улиците. Също така, заедно с Дани и семейството ѝ, управата на града заработи по кампания за опазване на природата. А в училище не само класът на Дани подкрепи инициативите ѝ, но и много от учениците!

Ето как едно 12-годишно момиче успя да промени своя град за по-малко от година! Не се иска кой знае какво, за да се грижим за красотата и чистота в града и в природата, нали? А общата работа прави и хората, и семействата по-грижовни и сплотени около високите цели, които едно дете си постави и успя да постигне.

Христиана Георгиева, 4.а

Разказът заслужи първа награда в VI Национален конкурс за детско творчество „Аз, моето семейство, моят град“ - Габрово, 15.11.2019 г.

НИЕ, РИСОВЕТЕ

– Мамо, само пет минутки още! – казвам на мама, но тя никога не ме слуша.

Ставам от сън. Рошльо пак спи.

– Рошльо, ставай! – казвам му, докато леко го побутвам. – Мама каза да...

– Чух! – прекъсна ме ядосано брат ми. – Колко пъти казах да не ме наричаш така!

– Добре, мистър Превъзходство! Хайде, мама ни е приготвила закуска.

Слизам долу. Мама е по-прекрасна отвсякога! Козината ѝ блести от километри. Ушите ѝ са позлатени.

– Яжте по-бързо, че да има повече забавления и игри! – ни подканва тя.

– Добре, мамо – отговаряме в един глас.

Преди игрите и забавленията мама винаги ни къпе с език. На мен и на „мистър Превъзходство“ много ни харесва!

Също преди да играем, мама отива да ловува храна, за да ядем за обяд. Докато е на лов, тя ни крие в храсталаците. На Рошльо не му харесва, защото щяла да му се развали козината...

Е, дойде времето за игри! Първо правим нашата загревка – острим си ноктите, разтягаме се... Обичайните неща.

– Ъххх! Точно на калта ли трябваше? – оплака се брат ми.

– Рошльо, не бъди такъв женчо!

Рошльо се нацупи. Мама не му обърна внимание.

Играхме на много игри. Стана време за обяд. Мммм, колко вкусно беше! Природно KFC! Да си оближеш пръстите!

Мама ни научи да ловуваме. Ах, каква забава беше! После обядвахме. Бяхме много изморени.

Вечерта почувствахме малко страх. Страхувахме се от хищниците. Страхувахме се от враговете на мама. Тя усети страха ни и ни прегърна. Почувствахме се по-сигурни.

Бе един невероятен ден! С какво ли ще ни изненада утре?

Гергана Жекова, 5.б

ВЪЛШЕБНИЯТ ЧУК

В нашия град живее ковач на име Добромир. Той е сръчен и кове добре, но неизвестно защо хората не купуват неговите изделия. Добромир ми сподели една тайна, като ме помоли да не я разкривам на никого.

Отскоро в ковачницата му се настанило едно джудже. То много харесвало неговата работа като ковач и не било съгласно с мнението на хората. Затова направило вълшебен чук, който можел да изкове всичко, каквото Добромир си пожелае. Чукът изпълнявал всяко произнесено от майстора желание.

Добромир ми обеща да ми покаже този чудотворен чук и някой ден да ме научи и аз да го използвам!

Тихомир Петков, 6.б

ПЪРВА ПРОЛЕТ

Всички се събудиха усмихнати. Само Зайко още си мислеше как един ден ще полети и ще докосне слънцето. След малко вратата се отвори и през нея на кълбо се протърколи таралежчето. То го попита защо още не е на поляната:

– Слънцето дойде, запознава се с всички, а ти къде си?

– Ами... мислех си.

– Хайде да тръгваме! – подкани го таралежът.

Когато стигнаха полянката, се запознаха със слънцето и станаха най-добри приятели. Зайчето покани слънцето на чай в градината си. По пътя видяха малко коте, което бе тъжно, защото все още не се бе запознало със слънцето. Но щом слънцето го погледна, очите на котето засияха. Така и се запознаха. Тримата пиха от чая на Зайко, а котенцето бе донесло вълшебни бисквитки. Слънцето бе най-щастливото на света! А този слънчев ден остана незабравим за всички!

Радостина Маринова, 3.а

Рис. Ренета Стефанова

ЗИМА

Паднаха дъждове, снегове и земята се изчисти. След ден всичко побеля.

Скоро и кокичетата подадоха малките си главички навън. Видяха всички деца, весели и щастливи, да грабват шейни и кънки. Те правеха снежни човеци и се целеха със снежни топки. Спускаха се с шейни, пързалияха се и играеха на воля.

Видяха обаче и едно малко дете да продава дърва. То гледаше другите деца как се забавляват, но не можеше да отиде при тях. Детето бе сираче и трябваше да продаде всичките дърва, за да може да си купи парче хляб.

Не трябва да забравяме, че все още има деца, които гладуват или нямат семейства. И да им помагаме, с каквото можем, при това – не само по Коледа!

ЗАЩО НЕ ТРЯБВА ДА СЕ ОТКАЗВАМЕ ОТ МЕЧТИТЕ СИ

В тихо градче в щата Ню Йорк момиче на име Елизабет построила приют за бездомни животни, като всичко започнало от нейна мечта.

Родителите ѝ били против нейното решение, но момичето не се отказвало и започнало да събира пари за каузата. Елизабет често правела благотворителни концерти и същевременно работела като сервитьорка. След пет години, когато събрала нужната сума, направила собствен приют.

Така родителите ѝ разбрали, че не могат да спрат нейната мечта и се съгласили да я подкрепят занапред.

Ето как едно момиче успяло да осъществи мечтата си!

Никол Гаджева, 4.а

**ОТГОВОРЪТ Е
В НАС**

Рис. Тодор Димитров, 8.в

ОТГОВОРЪТ Е В НАС

Един момент, една стотна от този миг дори! Толкова е необходимо всичко в живота ни да се преобърне. Тези мигове се нижат и се превръщат в месеци, години, векове... А впоследствие смисълът на понятието „време“ се губи някъде в пространството.

Раждаме се, умираме – това е кръг, в който непрекъснато се въртим. Но какво правим, докато стигнем от раждането до смъртта? Живеем? Наистина ли? От раждането ни родителите ни учат на клишираното ежедневие и скучния живот, в който учим, за да работим. Работим за какво? За кого?

Точно като програмирани да правим това, ние се стремим още от ранна детска възраст да се издигнем в очите на приятелите си, като се състезаваме с тях непрекъснато, вместо да се радваме, че имаме изобщо близки извън семейното си обкръжение. Стремим се да се издигнем в очите на родителите си... Страшно е това – да живеем според чуждите стандарти, за да ни виждат като добри и достойни хора!

Научени сме да вървим напред без значение дали сме уморени, или имаме нужда от малко обич, за да продължим с нови сили. Падаме, свиваме се от болка, а когато ни попитат как сме, механично, осъзнато или неосъзнато, отговаряме с баналното „Добре съм.“. После си лягаме и тихо в леглото плачем и правим отчаяни опити да се почувстваме по-добре.

По-голяма част от юношите се затварят в собствен свят, който родителите не разбират. Не са и длъжни. Младежите, объркани или не, гледат на света през особена призма. Когато настъпи кризисен момент в живота им, го възприемат като края на света. Емоциите вземат превес над разума и едни реагират буйно на нещата, а други дори не се опитват да решат проблема, живеейки с него.

Въпросът е как ние, подрастващите, бихме могли да живеем пълноценен живот, израствайки в този така труден период и надраствайки го? Мисля, че всеки сам трябва да открие отговор на този въпрос.

Макар че някои дори не си задават подобни въпроси! Защото е по-лесно и удобно да тънем все повече и повече в негативизма, в мързела. По-лесно е да се вслушваме в чуждите приказки и да ги оставим да диктуват собствената ни съдба.

Много хора в даден момент правят минимални усилия, за да помислят кои са, какво правят на този свят... Но трудността ги отказва и отново се връщат към стария начин: раждане – умирање. Истинският път, истинското изживяване от началото до края остава в дълбините на неизследваните океани. Забравяме за себе си като личности... Тъжно? Не, трагично е! И ужасяващо.

Жените раждат и така човешката раса се увеличава и запазва, но какъв е смисълът от това, когато живеем, за да умрем? Няма ли всеки от нас на тази планета, в този живот, някаква по-особена мисия; специфичен урок, който трябва да даде или научи?

Време е да отворим сърцата си и умовете си и да ги насочим към самите нас, за да се открием. Ще кажете, че вече сте се открили? Знаете кои сте? Знаете ли защо сте на Земята и вече изпълнявате това, заради което сте тук? Грешите. През целия цикъл, наречен „живот“, се откривате, губите и отново се намирате – непрекъснато губим нишката на същността си и я откриваме милиони пъти.

В живота ми една жена непрекъснато ми казва и пожелава да открия себе си. Да, открих се и изчезнах така, както се появих! И бях готова с гордо вдигната глава да застана пред тази жена, казвайки ѝ, че най-накрая знам коя съм, но се отказах и клюмнах, щом се изпарих. И сега отново съм в търсене... и ще се открия! Да, и аз като всички останали тийнейджъри се боря с емоциите си, хормоните си и с мързела всекидневно. И в крайна сметка успявам, защото обичам предизвикателствата и трудностите. Обичам да се изправям пред тях и, когато силите ми са на предела, поемам дълбоко въздух, за да си дам момент на покой. Приемам факта, че се затруднявам и продължавам напред с нова вяра в себе си и с план за действие.

Ежедневно съжаляваме за наши думи или действия, наранили важни за нас хора. Аз също съжалявам, но и не съжалявам. Защото миналото е минало – него не можем да променим. Можем да променим

себе си и начина, по който възприемаме света около себе си. А за тази цел първо е нужно да сме наясно с нашата роля тук и сега. А това на свой ред е непостоянно, затова и има толкова много различни хора с различни виждания. И трябва да бъдем толерантни, защото аз виждам света като музика, а вие – по друг начин.

Важното е не как другите виждат нас в обкръжението си, а как ние се възприемаме! Понякога ние, юношите, нямаме представа накъде да поемем и какво да направим. Искаме да говорим, имаме какво да кажем, но не го правим от страх, че грешно ще ни разберат; от страх, че няма да ни приемат насериозно, точно защото сме млади и не знаем достатъчно. И не говорим, защото сме убедени, че е по-добре да мислим като останалите, а мечтите и собствените ни мисли и чувства да ги заравяме и забравяме в калта.

Важно е да не спираме да се свързваме със себе си! Да изследваме света, но и нас самите. За да успяваме да намираме отговори на въпросите, които си задаваме и така да не спираме да живеем!

Катя Данова, 11.в клас

* * *

Губя се.

Губя се веднъж.

Намират ме приятели.

Разкриват ми нов свят

Прегръдка не стига

да изразя емоциите.

Прегръдка не стига да им благодаря!

Губя се дважд.

Откриват ме природа,

Земя,

планети и звезди.

Разкриват ми сънища и мечти!

Катя Данова, 11.в клас

АЗ СЪМ!

Душа съм.

Човек и грешник -

нежен,

крехък

и любящ,

безразличен

и меланхоличен.

Аз съм!

Тъжна,

нещастна

и щастлива,

объркана, неподредена,

но и разбрана.

Омесена в тесто със

сол и захар.

В картина със студени

и топли цветове,

горещи и изпепеляващи

емоции бликат от мен –

същинска буря!

В бурята – песъчинки,

за миг падат и падат –

цикълът се повтаря...

Пъпля в неznайна посока,

неясно е...

Огънят в мен угасва,
вгълени тлеят
в очакване!
Бурята с дима от огъня
се изпарява.
Последно
малко
вгъленче
остава,
да рисува следата
от живота.

ЖЕНИТЕ СА СИЛНИ

Свят.
Жени.
Мъже.
Сълзи,
когато
войната между тях
бе наречена „реалност“.

Когато всеки повярва
в единството на мъже и жени,
бихме станали
по-добри хора.
Жените гласуват
за „По-силни заедно!“

Катя Данова, 11.в

* * *

Бог е моят хляб.
Към Него вървя,
към Него се стремя.
Той редом с мен върви.
Сърцето и душата в Него влагам.
Душата ми тестена
допълва Светата ми Вселена.
Капка сълза,
лека усмивка,
щипка смях
и цял тон любов.
Бог е моят хляб!
Той е наследството
за моята челяд.

Катя Данова, 11.в

* * *

Счупени крила, но аз все още летя
Счупена истина, но аз все още вярвам в нея
Свършиха ми сълзите, но аз все още плача

Галина Йочева, 9.а

ДЕПРЕСИЯ

Щом депресията се намеси,
душйм си душите, все едно че ги бесим –
с толкова смесени чувства, сякаш са месинг
Фалшивата усмивка на лицето – като дресинг

Главата ми беше Земята, а депресията – метеорит
Когато угасна във мене пожарът, се радвах
не само на запалка, а даже и на клечка кибрит
Музеят от спомени
само от амнезия може да бъде закрит,
но дотогава споменът не може да бъде изтрит

Така че: радвай се и на малкото щастие,
докато в него имаш участие,
защото щом усетиш безстрастие,
ще разбереш и чувството,
когато сърцето на части е!

Лъчезар Лазаров, 10.а

* * *

Когато изгубиш човека,
откриваш нова пътека,
ама не към успеха,
а пътека без утеха.
Може би направил съм грешна постъпка
и тя беше, че реших проблема с отстъпка.
И стъпка по стъпка – назад по пътеката...
Една дума е равна на рана!
Вече беше време за промяна,
но някак си имаш забрана...
Мислите ми – по-черни от врана

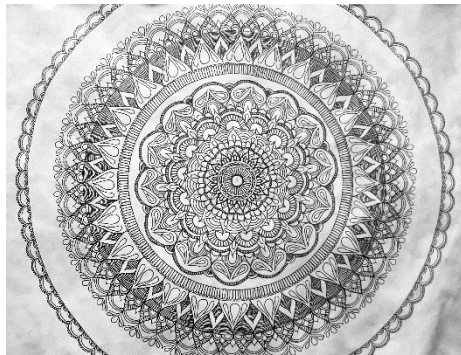
Мислех си как да се махна,
искайки с това
        проблема да премахна.
Не знам дали е вярно това,
        дали си вярвам,
но вярвай ми:
        вярата изгражда надежда!
Оплели сме се в прежда от думи.
Опитах конеца да срежа,
но беше неизбежно да го направя,
без да се порежа!

Лъчезар Лазаров, 10.а

* * *

Дните, които са мрачни;
нощите, които са пагубни;
действията, които са мудни;
отношенията, които са изгубени;
тежките думи,
страшните мисли;
усмивките, които са забравени;
очите, които са празни;
душата, която спи;
тялото, което боли;
сърцето, което не бие,
на момичето без име.

Даниела Михалева, 11.а

Рис. Ренета Стефанова

МИГ СЪЩЕСТВУВАНЕ

Всяка секунда живеем,
чувстваме – обичаме, мразим.
Всяка секунда горим
    в мрака, сковани
    от ледена болка
и разпалваме огъня
    в душата си.
Вдишваме живот
    и го чувстваме в кръвта.
Умираме и живеем
    още по-жадно,
чакайки следващата секунда,
когато отново крадем
още един миг живот...
И всяка секунда падаме,
за да полетим в следващата
    отново по-високо –
изпепелени
като нещастно листенце от роза,
    паднало в пламъците на деня.
Всеки миг отчаяно
    се държим за сенки,
всяка секунда – губещи победители,
    плачейки и радвайки се
между тишината
на хилядите гласове.
Блъскаме се
    в нови лица и истории,
жадни за ново приключение,
    нов трепет, ново съзнание,

всяка секунда осъзнавайки,
колко бързо и бавно е всичко.
Раждащи се за живот
и изчезващи в тъмнината,
съществуваме
и оставяме диря след себе си,
затривайки я в пепелта
на следващ миг
от смърт и предстоящ живот.
Всяка секунда
живеем и умираме,
жадни да откраднем
още един миг съществуване.

Мадлен Рачева, 11.в

Рис. Велизара Ковачева, 9.а

ДЕТСТВО - МЕЧТА

Хората са като хвърчилата – реят се,
водени от вятъра.

Добре че са спомените,
да ги връщат
на любимите места,
макар и за кратко в съня.

И аз така – отвяна,
нощем се сещам за нежната милувка
на мама.

Спомням си още
голямата круша на двора,
а и килера – чудовище
точно до хола.

Паднех ли като плод
от любимото си дърво,
мама,
като с натискане на бутон,
обръщаше всичко на купон,
а татко се стараяше да ме разсмее,
като оставяше клоунът у него да надделее.

Да имаше копче
за връщане назад...

Ах, безгрижно детство – мечта,
колко силно ми липсваш сега!

Габриела Колева, 8.б

МОЖЕ ЛИ ЧОВЕК ДА БЪДЕ СПРАВЕДЛИВ

Да бъдеш справедлив, означава да си честен и искрен, без да показваш пристрастие; да си обективен и да се стремиш да изградиш собствената си същност върху тези правила. Обаче как се създава такава достойна личност? Справедливостта има няколко предпоставки, които я правят реално достижима.

На първо място, това са възпитанието и семейната среда. Едно малко дете, което е все още глина в ръцете на родителите си, може да бъде „направено“ още от малко добро или лошо, честно или неискрено, трудолюбиво или нехаещо. По тази причина добрият пример и правилният подход и отношение към детето го предразполагат да говори за проблемите си, да търси решения заедно с родителите си, да придобие техните положителни качества.

Следващият етап е, когато децата са нито деца, нито възрастни. Тогава те са сякаш втвърдил се глинен предмет, който стои наполовина над пропаст. Това е времето, когато децата търпят втора метаморфоза и влиянието на околните, особено на приятелския кръг, е от решаващо значение. Ако те успеят да открият хора със същите ценности като тях самите – да са добри и справедливи, да не нараняват околните, но и да не се оставят да бъдат тъпкани; да отстояват позицията си – те ще успеят да запазят доброто си държание. Много от съвременните тийнейджъри завидват, правят „мръсно“ и се подиграват на по-различните от тях. Затова такива комплексарски прояви не трябва да бъдат търпени. Това е несправедливо за този, към когото са насочени. Жертвата, която си мълчи, сама се лишава от правда.

Третият период, който също е много важен, е когато станем възрастни. Тогава много трудно се променяме и окончателно доизграждаме себе си. През този период хората са най-несправедливи. Когато лошото качество е масово, положителното е само на думи – то е неосъществимо и сякаш кухо. Когато обществото е завладяно от нужда за пари, власт, имоти – очите на справедливостта са скрити или

дори ги няма. Това не означава, че ситуацията е безнадеждна. Ако добрият пример може да привлече дори само един към себе си, то той си струва да съществува! Пътят към промяната минава през справедливостта, която стои в основата на пълноценния живот. Така възрастните имат възможността да направят света по-добър за себе си и децата си; по-справедлив за всички и живота – по-спокоен. Лошото обаче е, че нещата не се случват толкова лесно. Когато в една държава са изгнили основите, всичко е доста трудно и непосилно за поправка. За да има промяна, се започва с властимащите, които много често са причинителите на доста от бедите, сполетяващи държавата. Тогава чак идва проблемът с децата, които трябва да бъдат приучени към морал. Много странно е да се учат децата на честност, когато те виждат по телевизията само войни, спорове, корупция, лъжи и беззаконие.

Стига се и до четвъртия етап – на кутийките със спомени – нашите баби и дядовци. Те са живели във време, коренно различно от нашето, когато са се хранили здравословно – стандартите са били високи и храните – качествени. А днес ние даваме много пари за храни и напитки, които са скъпи, вредни и даже отровни. Дори и ако се обърнем към биопродуктите от магазина (не от градината на баба и дядо), пак сме измамани, защото ни таксуват още повече, просто защото пише „био“. Къде е справедливостта, щом я няма и в най-святото нещо – хляба?

Нашите баби и дядовци са ролеви модели, от които можем много да научим за истинското лице на нашето любимо модерно време. Те с много труд са постигали всичко в живота си. Но тук изниква вечният въпрос – защо тези трудолюбиви, честни, отрудени хора живеят тежко и сякаш са отритнати от обществото, умирайки сами в забрава? Защо нашите скъпи управляващи най-безочливо се гаврят с тези хора, които си броят стотинките и не могат да купят хляб, докато първите са покрити с ланци, носят скъпи часовници, карат скъпи коли, живеят в големи къщи, а не са свършили и малка част от работата на днешните пенсионери. Управниците днес им дават нищожна пенсия, докато самите получават и разполагат с много повече! Това е грозната действителност на обществото, в което живеем. Справедливо ще бъде „тези

горе“ поне на старини да слязат най-долу и да не получат прошка за делата си...

Справедливостта все още съществува. Поне в България е така – основите все още са само изгнили и няма твърде много масови срутвания на части от българската съвест. Все пак развалините, останали след рухването на някоя от частите на морала, още се разчистват, а скриването им е още по-трудно. Това предполага бързи и наложителни действия към промяна. Така ще има справедливост не само за нас самите, но и за преобладаващата част от народа. Ще спрем да бъдем потъпквани от собственото си малодушие и злините, породени от най-лошия тип човек: сляп за едни, виждащ за други, преувеличаващ за трети – ще изчезнат. Ако не напълно, то поне частично, което е едно добро начало!

Венцислава Писачева, 10.б

Рис. Ренета Стефанова

НА ЧАША ЧАЙ

Рис. Доника Мандева, 10.б

* * *

Смърт в живота и
жизн в смъртта.
Тъй устроен е света –
винаги идва утринта!
Тя напомня за началото към края
и края към началото.
На канапето сядаш,
в изгрева се вираш.
Убийствено красив,
той кани те на чай –
със себе си да те издигне
до дълбините на смъртта.

Катя Данова, 11.в

* * *

Зимни облаци прегръщат пак небето.
Блещукащи снежинки, красиви като ангел,
падат и земята бяла правят.
Пътища и покриви покрити са
със снежна пелерина,
а комини силно пушат.
Колко студена изглежда зимата,
а всъщност колко е уютна тя,
щом семейството събрано е до огъня
с по чаша чай в ръка!
Сладки истории разказва всеки,
върщайки ни в топли спомени
до сутринта.

Антон Георгиев, 11.в

* * *

Тя е развалина. Кестенявите ѝ къдрици са вързани на опашка, но са навсякъде; тъмните ѝ очи са съсредоточени в един пациент, но обхождат раните на всички. Тънките ѝ пръсти треперят по превръзките на поредния безжизнен.

Ситните ѝ бледи лунички малко по малко започват да плават по скулите и носа ѝ. Ръкавите на униформата ѝ се давят в сълзи всеки път, когато минават по лицето ѝ.

Детската наивност и черното чувство за хумор, което представляваше нейния оптимизъм, са погребани заедно с разкъсаните тела.

Даниела Михалева, II.a

Рис. Ренета Стефанова

**ЛЮБОВ ЛИ Е
ТОВА?**

Рис. Моника Козинарска, 5.а

ЛЮБОВ

Какво е любовта?
Да дадеш част от себе си
на друг човек.
Да му позволиш да те обича,
да влезе в живота ти,
да стане част от ежедневието ти.
Трябва да се чувстваш свободен
пред любимия човек.
Да се усмихваш всеки път
като го видиш.
Трябва да го цениш!
Оценявай всички малки жестове!

Обичайте се!
Любовта е нещо истинско,
което не всеки изпитва.

ЩАСТИЕ

Харесва ми да ме наричаш с мили думи!
Радвам се, когато си с мен!
Обичам, когато ме караш да се усмихвам
дори и без причина.
Хубаво ми е с теб!
винаги ме караш да се чувствам специална.
Щастието ми – си ти.

Радослава Василева, 10.а

ЗА ТЕБ

Обичах, когато ме прегръщаше
Обичах, когато ме целуваше
Обичах, когато ми пишеше рано сутрин,
за да ми кажеш „Добро утро!“
Обичах, когато си говорехме до късно.
Начинът, по който ме караше
да се чувствам,
когато бях с теб, ми липсва.
Сега ти обичаш друга
и я караш да се чувства
по същия начин.
А аз прекарвам безсънни нощи,
откакто вече не съм с теб.
С теб си останахме приятели,
не прекратихме отношенията си.
Но искам да ти кажа само едно:
ОБИЧАМ ТЕ!

ТЪГА

Боли след всеки разговор,
превърнат в караница.
Боли след всяка раздяла,
когато си тръгваш.
Питам се защо не можем
да загърбим всичко
и да стане както преди,
когато просто се обичахме...

Радослава Василева, 10.а

МИЛА МАМО!

Липсваш ми...
Липсва ми всеки ден,
когато се прибираше от работа.
Липсва ми гласът ти.
Липсва ми да те виждам.
Всеки ден ми липсваш!
Гадно е без теб.
Трудно е без теб.
Става все по-трудно
без теб.

Липсваш ми!

Радослава Василева, 10.а

* Любов ли е това, което кара силно сърцето да тупти? В красотата на нощта за тебе само мисля, докато сам стоя. Любов ли е това?

* Болеше, но не признавах! Душата си разрушавах. Болеше, но не признавах. За любовта си всичко давах. Сълзите да текат не позволявах.

* Напред погледни и злините забрави! Пътя си намери и по него с усмивка тръгни!

Валентин Димов, 11.г

КОГО ДА ПОСЛУШАМ?

Искам, но ме е страх.
Кого да послушам от тях?
Сърцето ми за теб крещи,
разумът казва – „спри!“
Кого да слушам ми кажи!

Валентин Димов, 11.г

МНОГО ЛИ ИСКАМ

Много ли искам от живота –
просто някой до мен да седи.
Много ли искам от живота –
една ръка и мене да държи.
Много ли искам от живота –
някой да ме прегръща в нощта
така, както звездите прегръщат
луната.

Много ли искам от живота –
безусловно да му се доверя...
Много ли искам от живота –
искам просто да не съм сама!

Виктория Семкова, 9.а

* * *

Една цигара – за пропиляната любов,
    която ти ми обеща.
Една цигара – за изгубените ни мечти,
    които имахме.
Една цигара – за хубавите ти лъжи,
    които ми приказваше.
Една цигара – за изгубените ми надежди,
за отчаянието,
    което си причинявахме.
Една цигара – за уж свободата,
която получихме, след като се разделихме.
Една цигара – за обърканото мое Аз.
Една цигара – за добрите ми приятели,
    които не бяха до мен.
Една цигара – за всички драми,
    които двамата направихме...
И по една цигара – за проблемите,
    които не забравихме.

Виктория Семкова, 9.а

ОБИЧАМ ДА МИ ЛИПСВАШ

Веднъж ти писах:
– Липсваш ми!
А ти ме попита:
– Защо?
– Липсваш ми,
защото те обичам! –
в отговор ти писах.
– Какво обичаш в мен? –
продължи да ме разпитваш.
– Всичко –
отчаяно написах.

Катя Данова, 11.в

* * *

Любимият ми ден – този, в който се срещнахме! Любимата ми дреха е тази, с която бях облечена, когато за първи път ми каза, че ме обичаш... Любимата ми гледка е твоята усмивка!

Но има неща, които не харесвам! Като деня, когато си тръгна; дрехата на другата жена; нейния парфюм по теб и моите очи, пълни само и единствено със сълзи...

Велизара Ковачева, 9.а

МЪЛЧИ, ЗА ДА НЕ ТЕ БОЛИ

Мълчи за болката,
която ти причиняват.
Мълчи за тайните,
които пазиш, за да не попаднат
в лоши ръце.

Мълчи за проблемите,
които имаш сега,
за да не станат по-големи.

Мълчи за страха,
който изпитваш...
за тръпките, които те побиват.
Мълчи за това, което те разкъсва
отвътре.

Мълчи!
Мълчи, за да не сложат сол
в раните ти.

Мълчи, за да не те боли.

Виктория Семкова, 9.а

Рис. Нона Дановска

МИНА МИ

За любовта му
недей да молиш!
За нежност ти
недей да просиш!
Той не ти ги дава,
                    разбери,
и затова недей,
                    недей тъжи!

Продължи напред с усмивка!
застани на пътя му сега,
покажи му, че и ти си силна,
                    че не си крехка
                                    както преди.
Застани насреща му
и му кажи:
                    „Знаеш ли, мина ми!“

Виктория Семкова, 9.а

МАСТИЛО

Влиза под кожата като мастило.
Сърцето ми в душата ѝ се е настанило,
защото е толкова чисто, че има нещо гнило.
Да говориш с нея е като игра на бесило.
Минал си през хиляди стойки и пози.
За нея готов си да носиш подноси.
За нея написал си хиляди прози!
Питаш се дали си достоен,
защото знаеш, че е нужно не само
да си спокоен, мил, добър и грижовен –
за нея трябва да си готов
да бъдеш виновен.

Лъчезар Лазаров, 10.а

* * *

* И спряха дъхът и сърцето ти, когато усети топлина, любов и подкрепа в една ръка...

* Когато виждам любовта в очите ти и топлината в думите ти, е достатъчно да бъда щастлива, без колебание.

* Най-красивата гледка, която можеш да видиш, е единствено силуетът, който отразява чувствата в твоето сърце.

* Животът е съвкупност от предизвикателства, но от теб зависи да откриеш смисъла в тях!

Диана Жожгова, 10.б

БЕЗ ТЕБ

Защо нищо няма значение без теб?
Защо такъв е моят лош късмет?
Твоите очи ми разказаха играта,
но аз исках
да продължавам да играя.
Ти си кубчето на Рубик – искам да те наредя,
а после сама да те разглобя.
Липсваш ми и никой не може да те замени,
но времето едва ли ще върви назад,
за да те погледна пак.

ПРЕОТКРИТИ ЧУВСТВА

Мислех, че след Него
няма друг да заобичам,
но видях те и след тебе
почнах аз да тичам!
Сърцето ми отново бе разбито
и с кръпки обвито,
но ти дойде и го превзе
и то започна да тупти
във ледените ми гърди.
Ти не си обикновено човече,
а си мисълта ми всяка сутрин,
всяка вечер.

Галина Йочева, 9.а

* * *

Каж ми ти, любов проклета,
защо оставяш тъй дълбоки рани?
В душата моя кръв тече и болка капе,
сърцето жадно за душата ти е,
да опита от твоите червени
и пълни с обич устни,
да погледне в очите ти – сини като океан
с ледени късчета в тях...
И ето че потъвам пак
и губя се из спомените си като в капан
без мисъл за резервен план.

Галина Йовева, 9.а

Рис. Даниела Копчева, 11.г

ОТ ЛЮБОВ

Под заклинанието му
се влюбваш.
Вярваш му,
защитаваш го,
обичаш го... безусловно.
Цветя и ласки получаваш –
маската е налице.
Излизаш на кафе.
Но къде?
С кого?
С друг мъж ли?
А, не!
Не може!
При своя трябва да стоиш –
ей така, да го обичаш.
И за да е сигурен,
че е разбран,
хвърля,
хвърля вазата в лицето ти.
Ей така, от обич.
Ще те удари,
ще блъска по вратата.
Ще се приближи после
и цветя ще ти подари.
С извинение на картичка
и подла усмивка,

дори с обещание,
че повече не ще те бие...

Отиваш срама да измиеш,
а с целувката на смъртта
той те убива.
Ей така, от любов.

Катя Данова, 11.в

Рис. Нона Дановска

МИСЛИ

* Мисълта за теб не ми позволява да заспя.

* Ти си като мой собствен вид наркотик – използвам ли те, искам още и още от теб... Не те ли получа – ставам нетърпима. Ти си моят наркотик, който ми помага да забравя всичко негативно в мен.

Симона Иванова, 9.а

СЪВЕТИТЕ НА МЪДРЕЦА

Попитали един мъдрец какво е любовта, има ли я още. И той казал:

– Любов е да отидеш при него, когато не ти е до никого, да го прегърнеш и да заспиш със сърце, пълно с любов. Но дете мое, ще чакаш много, докато го срещнеш. Този човек може да стои точно пред теб, но няма да разбереш. Ще чакаш, ще чакаш и най-накрая ще се блъснеш в него. Ще се загледаш в големите му очи и тогава той ще ти се усмихне, и тогава ще разбереш, че това е той. Ще се влюбиш до уши. И тогава ще разбереш, дете мое, какво е любов. Най-голямата и гореща любов се среща веднъж. И ще я помниш винаги.

Христина Стоенчева, 7.б

Рис. Тодор Димитров, 8.в

**ПОКОРИТЕЛИ
НА ВЪРХОВЕ**

*По случай Деня на будителите учениците от СУ „Хр. Проданов“
изнесоха празничен концерт под наслов
„На будителите скромни с поклон благодарим!“*

ИНОВАЦИИ В ДЕЙСТВИЕ

СУ „Хр. Проданов“ е иновативно училище и взе участие в проект „Иновации в действие“ на МОН. Наши гости бяха ученици и учители от Монтана и Видин. Пред гостите ни от Първо ОУ „Св. св. Кирил и Методий“ от Монтана, учениците от Хб клас с участието на ученици от VIIa клас и Иван Стефанов от VIIa клас представиха първата част на интегрирания урок „По следите на маската в различните култури и епохи“. Урокът беше изнесен на български и английски език под ръководството на госпожа Валерия Андреева. Пред гостите ни от иновативното СУ „П. Р. Славейков“ във Видин учениците от XIIб клас с класен ръководител г-жа Надка Чонова представиха урок на тема „Предприемачеството в миналото и днес“. Те бяха изготвили презентации и викторини за предприемачи от родния край, а учениците от иновативните паралелки в профил „Предприемачески“ показаха участието си в иновационен лагер, където решаваха казус на екологична тема.

Учителите Мария Петрова и Цветанка Златанова, заедно с шест ученици от IXa, Xa и XIa клас от профил „Предприемачески“ посетиха иновативното СУ „П. Р. Славейков“ във Видин, което е наш партньор по програмата, и наблюдаваха иновативни уроци, размениха идеи и намериха много нови приятелства в лицето на колеги и ученици.

Мария Петрова, главен учител

English, Deutsch, Русский...

*„Който не знае чужди езици, не познава и родния си“
Йохан Волфганг фон Гьоте*

В днешно време изучаването на чужди езици се превърна в голяма необходимост. Изучаването на чужд език е много повече от бонус към CV на учениците или от знание, което ще им бъде полезно по време на пътуване. Чуждият език и прави по-умни, по-решителни и дори по-добри в техния роден език.

Нашето училище започна пътя си като Средно общообразователно училище по чужди езици и мениджмънт. То бе първото в общината, което въведе ранно чуждоезиково обучение от втори клас по учебен план и програма, които по-късно МОН утвърди за всички училища в страната. Интересът на нашите ученици към чуждите езици не стихва и днес.

По повод 26 септември – Европейски ден на езиците, под ръководството на г-жа Паулина Стефанова, учениците от шестите класове изготвиха проекти на теми „Our tree of language“ и „Our sun of language“. Европейският ден на езиците, който се чества в 45 държави, бе отбелязан за първи път през 2001 г. по инициатива на Съвета на Европа. Неговата цел е да повиши осведомеността на гражданите за използваните в Европа езици, да насърчи културното и езиковото многообразие и да поощри хората да учат чужди езици.

По повод Деня на народните будители учениците от 11.б клас с класен ръководител П. Стефанова, изготвиха *Книга за бележити будители* с информация на български и английски език.

На 19.11.2019 г. учениците от 12.б клас представиха урок на тема „Предприемачеството в миналото и днес“ под ръководството на класния им ръководител Надка Чонова. Те бяха изготвили презентации и викторини за предприемачи от родния край. Урокът бе част от инициативите, посветени на Седмицата на предприемачеството.

Учениците от 10.б клас, с участието на ученици от 8.а клас и Иван Стефанов (7.а), представиха първата част на интегрирания урок „Последите на маската в различните култури и епохи“. Иван Стефанов проектира софтуерен файл, с който обогати информацията за „Тайните на маските“. Урокът бе изнесен на български и английски език под ръководството на г-жа Валерия Стефанова.

На 26.11.2019 г. се проведе Десетото юбилейно състезание по творческо писане на английски език „Creative Writing“. В рамките на един астрономически час учениците писаха по избрана тема, проявявайки знания и творчески потенциал.

През януари участвахме в Седмото национално състезание по английски език „Pearson Competition“, организирано от г-жа Надка Чонова. Включиха се 24 ученици от 4. до 12. клас. Гордеем се с нашите финалисти за националния кръг **Гергана Жекова (5.б), Христо Арсенов (6.а) и Борислава Манолова (12.б).**

Учениците от 9.в клас с преподавател Пламена Аризанова изготвиха проекти на английски език „Stepping back in time“. Те съдържаха интересна информация за природни феномени, крепости и сгради в България.

На 25.02.2020 г. се проведе състезанието по правопис на английски език „Spelling Bee“, организирано от г-жа Н. Чонова. В това юбилейно десето национално състезание участваха ученици от пети до седми клас. На първо място в училищния кръг се класира **Валерия Шейтанова (4.б)** и **Никол Гаджева (4.а)**. И двете момичета ще участват в регионалното състезание в Пловдив.

Ученето на чужди езици дава възможност на всеки да се докосне до различни култури по света. Ученето на чужди езици е постижение, с което всеки трябва да се гордее и което дава изключителна удовлетвореност.

Надка Чонова, председател на МО по чужди езици

ИЗЯВИ НА УЧЕНИЦИТЕ ОТ НАЧАЛЕН ЕТАП

Учениците от начален етап в СУ „Хр. Проданов“ активно участват в разнообразни инициативи. С голямо желание те се явяват на множество състезания, на които показват отлични резултати. В **международното състезание „Математика без граници“** в есенния кръг спечелиха 18 медала! Първокласникът Христо Тодоров завоюва **златен медал**. **Сребърните медали** отидоха при Денислав Дончев и Петко Станев (1.б), Ванеса Близнакова (2.а), Мария Миланова (2.б), Ния Видолова (3.б), Тамара Мерджева (3.а) и Христиана Георгиева (4.а). С **бронзови медали** се окичиха Валентина Терзиева (1.а), Ния Радева, Пламен Тодоров, Донна Димитрова, Росица Василева и Христо Христов (1.б), Владимир Божилов (3.а), Надежда Стоянова (3.б), Давид Цветанов (4.б) и Ивелина Тричкова от 7.б клас.

В зимния турнир на математическото състезание **бронзови медали** спечелиха Ванеса Близнакова (2.а), Тамара Мерджева и Тодор Бакърджиев (3.а) и Христиана Георгиева от 4.а клас.

В състезанията, организирани от Сдружението на българските начални учители, нашите ученици също се представиха отлично. В **„Аз и знанието“** от 59 участници 24 са с максимален брой точки, а в **„Аз рисувам“** от 73 участници 22 са с максималния брой точки. От 43 участници в **„Аз, природата и светът“** 12 събраха максималния брой

точки. Предстоят още състезания и сме сигурни, че учениците ще се представят достойно и в тях.

В първия учебен ден учениците от 2.а клас се включиха в **кампанията „Дарение вместо цветя“**. Те дариха парите, отделени за цветя, в подкрепа на Александра Кръстянина от гр. Варна. Сумата от 180 лв. ще бъде използвана за сбъдването на една детска мечта, а децата останаха удовлетворени, че са направили добро. Горди с добродетелността и съпричастността на учениците са и техните учители г-жа Г. Мурджева и г-жа М. Александрова.

Във връзка с **„Есенни дни на книгата“**, по покана на Общинска библиотека „Д-р Иван Богоров“, третокласниците с класни ръководители г-жа Богойска и г-жа Христовова се срещнаха с писателя Никола Райков. Те се запознаха с неговото творчество. Техните ръководители закупили книги за библиотеките в класовете.

Учениците от 3.а клас с класен ръководител г-жа Богойска бяха на гости в ДГ „Първи юни“. Те прочетоха коледна приказка на своите малки приятели от групите „Слънчеви зайчета“, „Пчелица“ и „Пъргави кончета“. Инициативата е част от мероприятията, свързани със Седмичката на четенето. Учениците участваха и в конкурса „Моето писмо до Дядо Коледа“, организиран ежегодно от Общинска библиотека „Д-р Иван Богоров“. Христо Христов (3.а) получи **втора награда** в своята

възрастова група. Заслужени награди получиха и Майя Василева, Радостина Маринова и Тодор Бакърджиев от същия клас.

На 13.12.2019 г. се състоя церемония по връчване на грамоти и награди на учениците от начален етап по повод успешното им участие във второто издание на националната номинация „Най-големият малък приятел на природата и животните“. **Гергана Жекова (5.б)** получи грамота и награди за прекрасната си рисунка, с която през юни представи училището ни на изложбата в Народното събрание.

С учениците от начален етап бяха проведени и няколко изнесени уроци в Къща музей Васил Левски. Първокласниците ни разказаха пред камерата на ПБ Новинар кой е Васил Левски. Малчуганите изпяха химна на Родината и с любопитство попиваха всичко, което учителката разказваше за Апостола на свободата. Председателят на клуб „Родолюбие“ Антоанета Тенева приветства децата. Димитрия Тенева получи сертификат за първокласник на годината от проф. Лолита Николова от Академия Карлово.

Учениците от 3.б клас под ръководството на г-жа Христовова и г-жа Цвета Вълкова (учител и родител на ученик от класа), проведоха

урок по родолюбие, посветен на Апостола. Техен гост бе г-жа Д. Дончева, помощник-директор в училището. След презентирането на живота и делото на Васил Левски, учениците в екипна работа, под музикален съпровод с песни за Апостола, изработиха разказ в картини, проследяващи живота му до неговото безсмъртие. Третокласниците с гордост направиха три табла, с които украсиха фойето на училището. В следобедните часове, под ръководството на г-жа Митковска, те продължиха своя ден, посветен на Апостола, с изработването на работен лист, подготвен от по-големите ученици в нашето училище. Със старанието и усърдната си работа те доказаха, че са горди потомци и съграждани на Апостола на свободата!

Дни преди Сирни заговезни първокласниците ни бяха поканени на събитие на клуб „Родолюбие“. Децата от клуба, с ръководител Антоанета Тенева, представиха и разказаха на малките ни ученици за обичая „Прошка“. Бе показан и обичая „Хамкане“. Учениците ни и техните ръководители г-жа Иванова и г-жа Гаджева имаха възможност да разгледат традиционни кукерски облекла, които децата от клуба бяха облекли. Първокласниците ни поздравиха децата от клуб „Родолюбие“ с пъстро хоро, под ръководството на г-жа Н. Кръстева. Посещението завърши с почерпка за малките ни ученици.

Фидалина Христозова, главен учител

ФИЛОСОФИЯТА - ИЗКУСТВО ЗА ДУШАТА

Световният ден на философията – 21 ноември, и тази година бе отбелязан в СУ „Хр. Проданов“ с изработване на постери от учениците от 10.б клас на тема „Вашата лична представа за философията“. **Диана Жожгова** и **Венцислава Писачева** представиха своите лични размисли под мотото „Философията - изкуство за душата“.

Бе поставено и ново начало! Отборът по дебати на СУ „Хр. Проданов“ в състав **Габриела Колева (8.б)** и **Росен Генчев и Николай Кирилов (9.в)** с ръководител г-жа Н. Иванова-Денева зае трето място на регионалното състезание „ДЕБАТИ“, проведено през февруари под патронажа на РУО-Пловдив. Въпреки че се изправиха срещу дванадесетокласници от пловдивските училища, продановци достойно представиха Карлово и бяха отличени с грамоти от Иванка Киркова, началник на РУО.

Надка Иванова-Денева, учител по философия

НАПРАВЛЕНИЕ „МАТЕМАТИКА, ИНФОРМАТИКА И ИТ“

И през 2019 г. на вълнуваща и тържествена церемония, състояла се на 26 юни, бяха наградени наши ученици, представили блестящо училището ни в 12. издание на Националния ученически конкурс „Куба – далечна и близка“. **Пламена Петрова (XIб)** завоюва първо място в раздел „Медийни презентации“ във възрастова група IX-XII клас, а **Диян Трифонов (VIб)** взе поощрителна награда в раздел „Медийни презентации“ във възрастова група V-VIII клас. И двамата получиха грамоти и предметни награди, които им бяха връчени от посланика на Република Куба в България. С награди се завърнаха и техните ръководители Милена Николова и Петя Трифонова.

За отбелязване на празника на българските ИТ специалисти, учениците от VIIIв клас с профил „Софтуерни и хардуерни науки“ под ръководството на г-жа Цонева и г-жа Николова подготвиха различни инициативи. Те изработиха кратък доклад с интересни факти, който бе предоставен на всички ученици за часа на класа. Създадоха и кратък филм за Деня на българския програмист, който може да гледате в официалния профил на СУ „Хр. Проданов“ във vbox7.com.

Както всяка година СУ „Хр. Проданов“ се включи в Европейската седмица на програмирането с разнообразни инициативи. Първото събитие „Мост между поколенията“ премина при изключителен интерес от страна учениците от VIIа клас, които научиха много за компютърните езици от г-ца Николина Данова и създадоха първите си приложения на *Visual Basic* под ръководството на организатора на

инициативата г-жа Искра Генчева. Интересно за всички бе да се наблюдава ползотворното взаимодействие между учениците от среден курс и асистент-учителите от Хв клас с профил „Софтуерни и хардуерни науки“. На 16.10.2019 г. се състоя поредната проява, посветена на Европейска седмица на програмирането (*CodeWeek 2019*): „Тайните на обектно-ориентираното програмиране“. Събитието премина при голям интерес от страна на учениците от VIIб клас, които научиха интересни факти за компютърните езици и първия програмист в света. Учениците създадоха своите първи приложения на *Visual Basic* под ръководството на г-жа Искра Генчева.

На същата дата с учениците от IIIа клас бе проведен урокът „Английската азбука със *Scratch*“. Под ръководството на своя преподавател по Компютърно моделиране г-жа Румяна Арсенова, учениците програмираха на *Scratch*. Те създадоха код, чрез който управляваха своите герои, при избор на правилна буква от латинската азбука. В часовете по ИТ учениците от VIII до XII клас изработиха колажи с ликови на революционери, учители, книжовници, дарители, откриватели и други личности – родолюбци, които разгарят искрата на българщината. С колажите изработиха филм, който представиха в навечерието на 1 ноември във фойето на училището.

В навечерието на 1 ноември **Рени Иванова, Росен Генчев и Николай Кирилов (IXв)** заедно с г-жа Искра Генчева, изненадаха децата от предучилищните групи на детски градини „Светлина“ и

„1 юни“. Нашите ученици говориха с децата за народните будители в миналото и в настоящето.

По повод Световния ден за борба срещу СПИН, на 29.11.2019 г. в зала „В. Караиванов“ на общината, се проведе организиран от МКБППМН конкурс на тема „Най-оригинално видеопослание на тема СПИН“. За втора поредна година учениците от **IXв клас Габриела Начева, Рени Иванова, Преслава Маркова, Николай Кирилов, Росен Генчев и Тинко Грошев** с ръководител г-жа Трифонова завоюваха **второ място** за екипно участие със своя клип. **Диян Трифонов (VIб)**, който бе най-малкият участник в конкурса, зае **трето място** за индивидуално участие. В категорията „Групово участие за възраст IX-XII клас“ момичетата от **XIб клас Анастасия Манолова, Мариета Чонова и Селин Туйкова** спечелиха **първо място** и получиха грамоти и награди. Поздравления и за техния ръководител г-жа М. Тодорова!

През декември бе проведен общинският кръг на олимпиадата по математика. В него участваха 35 ученици от 4. до 12. клас. За областния кръг се класираха **Деница Кичукова и Христиана Георгиева (4.а) и Габриела Колева (8.б)**.

Учениците от **3.а клас** и техните учители по Компютърно моделиране г-жа Арсенова и г-жа Цонева гостуваха на децата от ДГ „Светлина“ и ДГ „1 юни“. За 1 март нашите ученици подариха на малките си приятели ръчно изработени мартенички и табло-мозайка, на което малчуганите от градините трябваше да апликират Пижо и Пенда.

През февруари **Диян Трифонов (6.б)** се класира на призовото **трето място** на Националното състезание по информационни технологии „IT Знайко+“ с проекта си „Съкровищата на България“. Състезанието се организира за девета поредна година от СНЦ „Образование и технологии“ и цели да предостави възможност на учениците от 1. до 8. клас да демонстрират знанията си за работа с информационни технологии, като ги приложат при решаване на поставени тематични задачи. Ръководител на Диян бе г-жа Трифонова. Пожелаваме му много творчески успехи и в други състезания!

Учители по информатика, ИТ и математика

ИНИЦИАТИВИ И МЕРОПРИЯТИЯ НА VIIa КЛАС

През последните две години учениците от VIIa клас (випуск 2019/20) са провеждали многократно инициативи, иновации и мероприятия за свято дело, извършено от българските революционери; ценното и забележително дело на Апостола; опазване на околната и природна среда; прекратяване на физическия и психически тормоз в училище; интерактивни софтуерни проекти, свързани с обогатяване на знанията по различни теми; сформирани на **специален Киберотряд „Христо Проданов“** с цел повишаване на информираността на учениците, учителите и родителите по темата за киберсигурността.

През 2019 г., в навечерието на Деня на народните будители, учениците изнесоха празничен концерт под наслов „На будителите скромни с поклон благодарим“, за да се преклонят пред безценните им усилия и дела. Учениците от VIIa клас представиха и реализираха **филма „Народни будители“** и участваха с музикални изпълнения.

През 2020 г. по повод на националния ни празник учениците от VIIa се преклониха пред свято дело, извършено от българските революционери, които са дали живота си за общия национален идеал за свобода. Затова подготвиха специален и емоционален **рецитал за героите ни, които трябва да бъдат помнени**. Г-жа Близнакова много помогна при изготвянето на сценария!

На 2 март учениците от VIIа клас посетиха ОУ „Св. св. Кирил и Методий“ и представиха **открит урок за 3 март**, водени от г-жа Янка Минева. В него бяха засегнати много прочувствени теми като борбата за оцеляване на българите през робството. След него бе проведен рецитал, посветен на Освобождението на България. На 4 март учениците от VIIа клас представиха рецитала и пред съучениците си от VIб и VIIб клас.

Иван Стефанов се бе заел с организацията на рецитала: сформирание на групи, създаване на видеоклипове, форматиране на сценария, рекламиране и популяризиране на събитието, обработка на файлове и видеоклипове, а също така бе водещ и участник в събитието. Другите водещи и участници бяха: **Александър Сакутов, Аника Атанасова, Иван Сиболерски, Ивиана Маринова, Иванеса Николова, Мария Лилова, Мария-Луиза Стаматова и Мартина Шушнева**. Прозвучаха и песните „Хубава си моя горо“ и „Една българка“ в изпълнение на Ивиана Маринова, Иванеса Николова, Мария Лилова и Мартина Шушнева. Г-жа Нели Славова изгради патриотично настроение, като озвучи интерактивния и иновативен проект за превода на Санстефанския мирен договор, подкрепен с ценни документи за подвига на българските опълченци. Новаторският проект на г-жа Нели Славова и Иван Стефанов се излъчваше в продължение на една седмица във фойето на училището ни.

Иван Стефанов, 7.а

НЕВЕРОЯТЕН УЧЕНИЧЕСКИ СЪВЕТ И ПРЕЗ ТАЗИ ГОДИНА!

Председателите на класовете, формиращи Ученическия съвет към СУ „Хр. Проданов“, изумяват с идеите и дейността си! Въпреки малкото организирани срещи, извършеното от активистите на УС е забележително! Те ни дават отличен пример за синхронизирана и ефективна дейност с мисъл за доброто на другите и на училището ни.

На 20.11.2019 г. бе проведена акция „Чистота“. Идеята да почистим района между магазина и парк „Здраве“ бе реализирана дни след като бе родена! В парка, през който мнозина минават на път за училище, е чисто, но контрастът извън него смуцава и дразни. И както е типично за активистите от УС, те бързо пристъпиха към действие и реализираха идеята си. Девет доброволци се оказаха достатъчни, за да напълнят за половин час 10 чувалчета с разнообразни отпадъци! **Виктория Дамянова (6.а), Габриела Колева (8.б), Мартин Стоянов, Николай Иванов и Кристиян Пенчев от 9.б клас, Борислава Манолова (11.б), Иван Караиванов (10.б) и председателят на УС Цветан Василев (10.г)** показаха на преминаващите как да постъпват с боклуците! Ясно е, че още много територии се нуждаят от почистване, затова си пожелахме днешните деветима доброволци да станат деветстотин! А колко хубаво би се получило, ако всеки се замисли, преди да хвърли боклука в краката си и да отmine...

На предколедната сбирка на УС ученик, който бе забелязал счупено стъкло в ЦНСТ, предложи да съберем пари, за да подпомогнем децата от дома, намиращ се в близост до училището ни. Присъстващите на сбирката председатели на 12 паралелки одобриха решението. Само за една седмица от **пет класа** бяха събрани 75 лева, които психоложката и **Катя Данова (11.в)** предадоха на ръководителката на дома. Тя ни връчи грамота за дарение, тефтерчета и картичка и благодари за грижата към децата. Скоростната благотворителна акция бе проведена от **учениците от 6.а, 7.а, 8.б, 9.б и 10.б клас**, класните им ръководители и членовете на УС **Виктория Ранкова, Иван Стефанов, Габриела Колева, Николай Иванов и Иван Караиванов!**

На 18.12.2019 г. представители на УС се отзоваха на покана от общината и се включиха в раздаването на коледни картички – мил жест към възрастни хора от града. **Гергана Жекова (5.б), Филиз Палаз (8.в), Габриела Колева (8.б), Николай Иванов (9.б), Николай Кирилов (9.в), Даниела Михалева и Радослава Василева (11.а)** посетиха самотноживеещи възрастни хора по адреси, както и пенсионерския клуб в града. Децата стоплиха с усмивките и вниманието си възрастните, които споделиха част от мъдростта и опита си с тях. Нека добротата и милосърдието да царуват в света ни!

По случай 1 март **Борислава Манолова (11.б), Даниела Михалева и Радослава Василева (11.а), Катя Данова (11.в), Филиз Палаз и Пламена Стоянова (8.в) и Мартина Петрова (7.б)** купиха материали и изработиха мартеници, които продаваха с благотворителна цел. Каузата им, предложена от директора на училището Янка Минева и обсъждана многократно и преди от УС, бе събиране на средства за закупуване на пейки за коридорите в сградата. Само за два дни и само от мартеници приходите бяха 178 лева, като това е само началото. Набелязани бяха и други начини за набавяне на нужните средства. Виждайки ентузиазма и самоотвержеността на най-активните членове на УС, г-жа Минева предостави стаята срещу кабинета по музика за ползване от УС! Да ви е честита!

Млади приятели, светът има нужда от вашите идеи и сили! Бъдете здрави, все така смели, настоятелни и добре организирани в своите начинания!

Росица Иванова, психолог

СПОРТНИ ДЕЙНОСТИ

На 21.01.2020 г. в СУ „Христо Проданов“ се проведе **турнир по стрийтбол** по случай 70 г. от рождението на г-жа Пенка Стоянова – двукратен олимпийски медалист и почетен гражданин на градовете Карлово и Пловдив. Турнирът се организира от г-жа В. Танчева и е част от спортните мероприятия, посветени на 35 години от основаването на училището. Открита бе и изложба, посветена на 70 г. от рождението на з.м.с. Пенка Стоянова, подредена от единадесетокласници.

Отборът на СУ „Хр. Проданов“ по баскетбол – юноши (11. и 12. клас) с ръководител В. Танчева, завоюва **първо място** в община Карлово.

Пламен Тодоров (1.б), Светослав Панев (2.а) и Николай Стефчев (3.а), състезатели на Футболна Академия – Карлово, завоюваха първо място в турнира „Пловдив Сити Къп - 2019 г.“

Отбор по волейбол с ръководител Васил Вълев

КЛУБ
„ЛИТЕРАТУРЕН ЕВЕРЕСТ“

КАРЛОВО

Минавам бавно, тихо като гост
през този град, запомнил смърт, животи,
тук птиците се раждат с благослов,
поетите мълчат в красиви строфи.

А миналото стене като гълъб,
разперил върху църквата криле,
до него всички ангели се будят,
камбанен звън безсмъртие зове.

Тук бродят Левски, братята спасили
най-святата реликва – щедростта,
будителите, в пламък съхранили,
изстраданата дума – свобода.

Ще питам, ще запомня, ще забравя,
живот ще пия в бялата чешма,
до нея малко обич ще оставя,
от нея аз ще взема вечността.

Ще слея глас с шума на водопада,
разбил до старост сивата скала,
духа не ще измие, ще се врязва,
ще ми напомня – тук съм, у дома.

Не спира времето, а още жадна в него
заспива с бури Стара планина,
на розов цвят мирише, уморено
припява здравец чист, шуми река.

И този древен град не остарява,
и нас, ако ни няма, над Балкана
отново слънце книга ще разтваря –
за нас, за вековете, за България.

НА ДЪЩЕРЯ МИ

Обичам те, когато си заспала,
коси разплела като нощен плат,
целувам те по миглите и жадна
опивам се от влагата по тях.

Страхуваме се заедно в съня си,
без мене не заспивай, аз ще бдя
и с топлия си дъх ще те завивам,
за да те гледам, будна ще стоя.

Обичам те капризна и щастлива,
с ожулените малки колене,
ти бързо ще растеш, а аз ревниво
ще пазя снимка с образ на дете.

Обичаш ме, когато остарявам,
твърдиш, че съм красива с очила,
и знаеш – с възрастта не помъдрявам,
а с всяка бръчка ставам по-добра.

Обичам те без болка, обещания,
свой път си нямам – с тебе ще вървя,
обичаш ме и нямаш оправдание –
родена си да бъдеш дъщеря.

Тина Маринова

* * *

Мургава циганска нош
върху дървото се покатери,
там, дето всяка неделя
срещат се гълъби бели.

Тихо простена дървото –
можеше да се счупи,
няколко грама тежаха
две разменени целувки.
Може би криво разбраха
колко нощта е пиана,
гълъби влюбени чакаха
утрото, рамо до рамо.

Не, тя не беше ревнива,
вечно все тъй неразбрана,
искаше само да вкуси
малко любов за наслада.
Сплаши ги, те отлетяха,
гълъби светнаха в мрака,
само дървото остана
чужда любов да очаква.

Тина Маринова

ПОРЕДНИ УСПЕХИ В КЛУБ „ЛИТЕРАТУРЕН ЕВЕРЕСТ“!

Осмокласничката **Филиз Палаз** заслужи **трета награда** за разказ в **Националния литературен конкурс „Рада Казалийска – 2019“**, провеждан от Народно читалище „Добри Чинтулов“ в София. Това е поредно признание за талантливото момиче, което наскоро издаде **третата си книга „Тефтерът на магьосницата“**. Освен красива грамота, Филиз получи и парична премия.

Филиз бе отличена и с **втора награда** за стихотворение във възрастовата група до 16 години в **Международния литературен конкурс „Изящното перо - 2019“**, организиран от Салона за българска култура и духовност в Чикаго. В конкурса участваха 308 автори от Испания, Гърция, Австралия, САЩ, Швейцария, Япония, Швеция, Франция, ЮАР, Италия, Чехия, Великобритания и България на възраст от 14 до 87 години. Конкурсът бе анонимен. Награждаването на участниците ще се проведе и в България през лятото (след като някои участници вече получиха грамоти и награди в Чикаго).

На 7 декември в София Филиз получи нова награда от **Националният конкурс „Моето семейство“**, организиран от списание **„9 месеца“** и спонсори – камера, ваучер за книги за 50 лв., календар с картини на Васил Горанов и екземпляр от книгата **„Моето семейство“**, където бе отпечатан награденият ѝ конкурсен разказ. Пожелаваме вдъхновението на младата авторка да блика все така силно и да продължава да радва света!

На литературния небосклон в клуба ни изгряха и нови ярки звезди! Четвъртокласничката **Христиана Георгиева** завоюва **първа награда** в Шестия конкурс за детско творчество **„Аз, моето семейство, моят град“**, проведен в гр. Габрово. Христиана грабна журито със своя разказ **„Промяната“**, който можете да прочетете на стр. 23 в това извънредно издание на вестника. Хриси получи красива грамота и книги. Победата е двойна, защото съученичката ѝ от 4.а клас **Андреа-Лора Денева** заслужи **трета награда** в същия конкурс! В своята творба Андреа разказа за забележителностите на град Сопот. Разказите и на двете деца са публикувани в сборника с наградени конкурсни творби.

В ежегодния конкурс на сайта **„Човешката библиотека - Копнеж за растящо и пораснало творчество“**, проведен през 2019 г. по темата **„Вълшебниците сред нас“**, разказът на Христиана **„Магичното тефтерче“** е награден с публикация. В този конкурс участниците не се класират, но най-добрите творби се издават в сборник. Конкурсът бе посветен на известната авторка на научна фантастика Величка Настрададинова. До крайната фаза на конкурса бяха допуснати 65 текста, а в своята категория Христиана бе предпочетена заедно с още пет деца, които ще получат и книги по техен избор.

След спечелване на първите си награди от национални конкурси Христиана не спря да пише! Част от творбите ѝ събрахме в **десетата**

самостоятелна книга на дете от Клуб „Литературен Еверест“, озаглавена **„Вълшебният свят“**, която се роди през януари, малко след като Хриси стана на 11 години.

Възрастните автори от клуба също успяха да впечатлят света! Във **Втората национална научна конференция на тема „Детето, децата, детството“**, организирана от ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий“ и Къща музей „Иван Вазов“ – гр. Сопот, психоложката Р. Иванова изнесе доклад за детските самоубийства, а Надежда Станулова разказа за „Децата без детство – съвременни измерения на детските жертви по време на военни конфликти“. Авторките участват за втора поредна година в научната конференция, провеждана в гр. Сопот. Разработките

им се публикуват в сборници с доклади. Р. Иванова не се съдържа и събра обемистите си студии в книгата „**За детските самоубийства. За работата с деца творци**“. Това е деветата книга на психоложката, която тя представи на Третия национален форум „Дни на училищната психология“, проведен през октомври 2019 г. в Стара Загора.

Росица Иванова е родена на 13.12.1957 г. в София. Завършва психология в СУ „Св. Кл. Охридски“ през 1984 г. Живее в Карлово от 1989 г.

Р. Иванова (Дикова) е автор на книгите:
 „Учителят Петър Дънов (Бейса Дуно) за самоубийствата“ (1999),
 „Училището (не)любимо през погледа на психолога“ (2012),
 „Рълски мистерии“ (Разкази, 2014),
 „Лаконично“ (Поетични миниатюри, 2014),
 „Реквием“ (Стихотворения, 2015),
 „Диаманти“ (Литературни изследвания и публицистика, 2015),
 „Апоте!“ (Стихотворения, 2016) и
 „Аз съм...“ (Стихотворения, 2016).

В последната й книга са включени две научно-популярни студии на тема „За детските самоубийства“ и „За работата с деца творци в Клуб „Литературен Еввересг“.

ЗА ДЕТСКИТЕ САМОУБИЙСТВА

ЗА РАБОТАТА С ДЕЦА ТВОРЦИ

РОСИЦА ИВАНОВА

През февруари тази година, по време на 16. Старопланински събор, проведен в гр. Сопот, в литературния конкурс под наслов „**Да стоплим сърцата с вино и любов**“, **Галина Димитрова** спечели първа награда за стихотворение, което може да прочетете по-долу!

Надежда Станулова заслужи поощрителна награда за стихотворение в **Националния литературен конкурс „Морето“**, проведен през септември 2019 г. в гр. Ахтопол. А в следващия месец нейно есе

бе класирано на **трето място** в конкурса „През девет планини в десета“, посветен на 57 г. от създаването на Национален парк „Пирин“.

Нека успехите на творците в Клуб „Литературен Еверест“ да следват скоростта на перата им!

Росица Иванова, психолог

* * *

Ще ти напиша някакво писмо.
Не знам дали ще стигне до тебе,
но в него ще ти поясня защо
те чувствам толкова потребен.
Ще пиша и ще те тъгувам,
и ако реша да го изпратя,
докато то към теб пътува,
докато разбереш, че много значиш,
ще стана цялата в очакване.
Ранените сърца са търпеливи,
изкъпани от много плакане
и просто някак си красиви.
Ще чакам отговор, ще недоспивам
да знам дали и ти си се събрал.
Дано душата ти не е страхлива,
дано нов изгрев си ѝ дал!
Ще чакам, ако си се излекувал,
да спрем да си пишем писма.
Душите могат и да се чуват.
Това е всъщност любовта.

Пламена Шапкарова

ЛЮБОВТА МЕ ДОКОСНА

Любовта ме докосна
с неизпитана ласка
и обагри света ми
в неочаквана краска.
Запълзяха лиани
по извивки потайни
и събуди простори
от копнежи незнайни.
Бях отнесен от вихър
при звездата Зорница,
любовта ми избрала
нея за годеница.
Бе сияйна и нежна
в бял бродат и порфира.
Замечтан се унесох,
а сърце ми примира.
Обрисовах ѝ слънце
от звезда невидяно,
за пшеничено зрънце
заразказвах припряно.
Очарована беше
от искрата любовна,
от прекрасното слънце
и Земята вековна.
В споделена прегръдка
затанцувахме двама,
а сестрици звездици
ни отведоха в храма.
С жар отпивахме вино
от бокали червени
и омайваше арфа
в ритуали свещени.

От пиянство любовно
запленени ний бяхме,
в небесата безкрайни
със Зорница се сляхме.

ОГНЕНО ВИНО

Тръгнала стройна Гергана
в ранната утрин засмяна.
Дъхави билки беряла,
сръчно ги в китки редяла.
Щом се зора зазорила,
с радост венци тя си свила,
в росна уханна поляна,
с цъфнало биле зарана.
Гледало Слънце Гергана –
с хубост до днес невидяна,
бисерни зъби блестели,
в златно коси ѝ трептели.
Галило Слънце Гергана
с везана в сърма премяна,
в чувства любовни обляно,
с огнено вино пияно.
Думи прекрасни шептяло,
влюбено силно мечтало,
в заник да вземе Гергана –
прелестна и най-желана.

Галина Димитрова

* * *

Напълних си джобовете със светлини
и тръгнах по земята да те търся,
следях ти пътя по една звезда,
но тя се скри и устрема ми в миг прекъсна....
Звезди със слънце се смениха пак и пак...
Хиляда дни и нощи, как ми липсваш!
Сезоните въртят се и във шепа страх
превръща се горящата ми мисъл.

* * *

Недей да заспиваш, когато
си буден във моите мечти!
Недей да заспиваш, когато
сърцето ми с твойто тупти!
Недей да си мислиш за мене
като нещо, което боли!
Душата ми цялата с тебе
за нов живот се роди!

* * *

Спираш времето, винаги...
Спираш порива ми за борба
между разума и истината...
А истината... тя е,
че от всички украшения
в този объркан свят,
най-красива ме прави
твоята усмивка.

Стефка Иванова

АКО БЕШЕ...

На моята съпруга Аня

Ако беше мелодия, щях да те изтананикам.
Ако беше дъжд, щях да се намокря.
Или сън – тогава не бих се събудил.
Бих могъл да бъда цвете, ако ти си пролет.
Ако беше изповед, щях да повярвам.
Ако беше надежда, щях да чакам.
И аз щях да изгоря, ако беше пламък.

*Мариуш Парлицки
в превод от полски на
Надежда Станулова*

Рис. Доника Мандева, 10.б

ВЕЛИКДЕНСКО

Старецът се взираше
във некролозите,
за да узнае
бъдещето свое
Но аз му казах:
„Не вярвайте в смъртта!“

Той ме погледна
с ангелска усмивка

*

Зарових болка
Чакам я да се превърне
в цвете

*

Безброй луни
във ледния кристал
на зимата

*

Небето цялото
е в розово! Какво ли
слънце ще изгрее?

ИЗГРЕВ

Високо дърво
разполови слънцето
и бликна злато

*

Закърнели сетива...
Неусвоените пространства
ме болят...

*

Стрелките
на часовника
се развълнуваха

* * *

Искам да разровя миналото –
да си го простя
и да пресея хубавото в него,
за да вървя напред.
Напред, към вечността
на всеки миг

Росица Иванова

МОЕ ЛЯТО

Не щеше да си тръгне лятото...
За всеки случай се държах
за огнения ръб
на синята му дреха,
посипана с ярки звезди,
с пръски море
и облаци от гръм...
Държах се и му казвах:
Ако си тръгнеш,
ще трябва да те търся,
затова – не заминавай още,
лято!
Направих много снимки с теб,
но без дъха
на горските цветя
и без бълбукането
на вълните,
без песента на коса
в утринта –
не ме устройват снимките...
Понеже влюбена съм в твоята зора,
в лъчите огнени
и в танца на дърветата,
във пеперудите
и ярката дъга,
не те заменям с есен!

Не съм готова да потъна
в зимен сън,
обичам твоите бури и порои!
Не ми достигна времето за път,
та всички върхове
да пипна с пръст,
безбройните морета
да преброя...

Обичам жегите, потта,
и да се скитам
        из зеленината,
да слушам гласовете
        на леса
и трясъка на водопада...
Обичам да танцувам на роса
и с жарки длани
        да ме направляваш,
да те прегръщам в свилена трева,
        сред пъстрите цветя,
        които разпиляваш;
да тъна с поглед
        в сините ти езера
        и небеса, за да се моля
Благодаря на Бог за твоята красота,
щастливо, звънко лято мое

Като написах тези редове,
тъгата ми
        на юг отлитна!
С ятата ти ще стигне
        надалеч –
смирих се и приех,
        че ще си тръгнеш...

Благодаря ти, че се връщаш
        всеки път
и синевата ти
        ме заслепява...
Благодаря ти, лято,
че от теб научих как
животът винаги да бъде
        радост!

Росица Иванова